

dit risico te maken, dat reeds op andere manieren zwaar wordt belast. Het gaat bij rechtspersoonlijksheidsbezittende belastingbetalers immers veelal om ondernemingen die fiscale en administratieve verplichtingen moeten vervullen die samenhangen met het heffen en innen van belastingen, de voldoenings- en afdrachtbelastingen. Dit confronteert hen in extra mate met de consequenties van een vage, gecompliceerde belastingwetgeving, omdat de wetgeving die met deze belastingen samenhangt vaak extra ingewikkeld is.⁵⁷⁵ De consequenties van het soort wetgeving, waarvoor de wetgever kiest, moeten aanvaardbaar blijven in die zin dat géén belastingbetaler met teveel risico te maken mag krijgen.⁵⁷⁶

De niet- rechtspersoonlijksheidsbezittende belastingbetaler kan alleen in de kosten van een procedure worden veroordeeld indien hij misbruik heeft gemaakt van het procesrecht. Hiervan zou volgens Goosen alleen dan sprake zijn, indien de belastingbetaler een onrechtmatige daad heeft gepleegd, hetgeen, volgens hem, niet het geval is indien de belastingbetaler een pleitbaar standpunt heeft ingenomen. Goosen verwijst in dit verband naar de regeling die geldt voor een vergoeding van het griffierecht.^{577 578} De vraag is of de belastingbetaler een onrechtmatige daad pleegt wanneer blijkt dat hij geen pleitbaar standpunt heeft ingenomen. Wellicht bieden de criteria die het civiele recht hanteert, wil er sprake zijn van een onrechtmatige daad, meer duidelijkheid. Artikel 162, derde lid, boek 6 BW geeft in elk geval aan dat een onrechtmatige daad aan de dader moet kunnen worden toegerekend. Er moet sprake zijn van schuld.

3.3.2.2c De waarborgfunctie van het bestuursrecht

Het feit dat de procederende belastingbetaler soms in de proceskosten kan worden veroordeeld, kan dus een extra drempel opwerpen voor het afwikkelen van conflicten

---

bespreken vage normen. Voorts vindt een accentverschuiving naar de rechter plaats wanneer de kwaliteit van de wetgeving van zodanig gehalte is dat de rechter in redelijkheid autonoom moet aanvullen wat aan de wetgeving ontbreekt; deze situatie bergt het gevaar in zich dat goede rechtspraak de prikkel tot het maken van goede wetten doet verminderen." (blz. 120)

⁵⁷⁵ Zie hoofdstuk 4.7.3.2.

⁵⁷⁶ Zie hoofdstuk 2.3.3.3.

⁵⁷⁷ C.A. Goossen[20]: "Volgens het voorstel kan elke in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld. Ook de procederende burger kan derhalve voor de proceskosten opdraaien." (blz. 19, 20)

⁵⁷⁸ Volgens C.A. Goossen[20] hebben de verantwoordelijke bewindslieden met een eventuele kostenveroordeling van de belastingbetaler, ook voor ogen, dat deze mogelijk moet zijn: indien sprake is van een "geschil over een ingewikkelde en ook voor de overheid bewerkelijke kwestie, waarbij de belanghebbende rechtspersoon een zogenoemde professional is". Hierover merkt hij het volgende op: "Naar mijn mening dient in dergelijke gevallen de overheid juist zonder meer de proceskosten te dragen, omdat haar regelgeving blijkbaar zo ingewikkeld is dat wel geprocedeerd moet worden om duidelijkheid te krijgen." (blz. 20 t/m 22) In verband met het opwerpen van deze drempel wijst Goossen op de ongelijkheid van procespartijen. De burger heeft méér dan de belastingdienst een "achterstand" in informatie over de wijze, waarop de belastingwetgeving kan worden uitgelegd. Niet iedere belastingbetaler beschikt over voldoende, fiscale deskundigheid of financiële middelen, waarmee hij de deskundigheid kan "kopen", die nodig is voor een juiste beoordeling van de "haalbaarheid" van een interpretatie van fiscale regels. Toch kan deze deskundigheid hoogst noodzakelijk zijn om te kunnen bepalen of een standpunt pleitbaar is of niet.